

Bratři a sestry,

do světa se rozezněla radostná zpráva. Temnotu Velkého Pátku, tu hroznou chvíli, kdy umírá v bolestech na kříži Boží Syn, zapřen, zrazen a potupen, vystřídalo světlo, rozbřesk nového dne. Nečekaná radost, oznámená andělem, který usedl na odvaleném kameni od hrobu. Z tohoto kamene se stala kazatelna, ze které jeho ústy zní zvěst o tom, že smrt prohrála.... Touto zprávou začíná nejen nový den, ale i nový týden i nový věk... Ježíš Kristus je živý

Na této zprávě stojí naše víra, jediné o ni a právě o ni se opírá. Ano, jistě i bez ní bychom mohli šířit odkaz Ježíše Nazaretského, který při službě člověku došel až k oběti vlastního života. Ale takto se k němu hlásíme jako ke skutečnosti přítomné. Jako k tomu, který není jen velkou osobností minulosti, ale živým Pánem světa. Tím, který je s námi, je v našem středu tam, kde se dva nebo tři sejdou. Je tím, který se nám sám dává při večeři Páně. A je tím, který nás čeká v blízkosti svého Otce.....

V Matoušově zprávě o Kristově vzkříšení je mnoho podrobností, o které by se dalo opřít velikonoční kázání. Já jsem si tentokrát všiml dvou skupin lidí, které reprezentují dva odlišné světy ve vztahu ke Vzkříšenému Pánu.

První skupinu tvoří: dvě ženy u hrobu - Marie z Magdaly a jiná Marie, a pak učedníci, kteří zde sice nevystupují, ale ženy jsou k nim poslány, aby jim radostnou zvěst oznámily. A možná jsme si všimli, že je tady živý Ježíš nazve bratry. Už to nejsou jenom učedníci, jsou to jeho bratři. Účastníci nového věku. Ti, jejichž zklamání se změnilo v radost. Ti, kteří slyšeli andělské kázání a pak se s živým Pánem osobně setkali. Uvěřili v něho a jejich život se od základu proměnil. Stali se jádrem jeho církve, kterou on sám vyšle do světa, aby mu získávali nové učedníky, křtili je a učili je. Stali se kruhem kolem živého Pána. Půjde přitom o lidi nedokonalé, náchylné k pochybnostem, všelijak tápající a plni svých lidských nectností. Ale současně stále zápasící o víru a naději uprostřed nesnadného života. Kristovi bratři ... a taky sestry. Kristův svět proměněný silou a mocí jeho pravdy.

Patříme k tomuto světu, k tomuto společenství - taky my? Jsme i my těmi, kteří jdou za živým Kristem, jakkoli někdy těžkopádně a klopýtavě? Jsme těmi, kteří jej obklopují, jím se nechají vést? Jsme těmi, kteří ho dosvědčují slovem i životem? Jsme těmi, kterým je jeho pravda nade vše? A i kdybychom si nebyli zcela jisti, jestli tam patříme, tak alespoň – chceme tam patřit? Jestliže ano, jsme jeho bratry a sestrami. Takto nás živý Pán nazývá. A je to ohromná pocta, když ví, jací jsme, jak chybujeme a jak mu často neděláme čest.

Pak ale je na scéně ještě jiná skupina lidí. Strážé, tedy vojáci, pak velekněží a starší. Co je tohle za svět? Vzpomeňme na scénu, kdy zoufalý Jidáš příběhne za kněžími, volá, že zradil nevinnou krev a slyší od nich chladné a cynické: Co je nám po tom, to je tvoje věc. Možná, že byli někteří z těchto velekněží tehdy tam u toho. Pastýři k pohledání, kterým jsou jejich ovce lhotejné. A tady navíc podplácejí spolu se staršími vojáky, aby o Ježíšovi lhali. Mají rozšířit za peníze lživou zprávu, že bylo jeho tělo v noci ukradeno. Takový je ten jejich svět. Svět lži a podlosti, svět dezinformací a mlčení, svět, který se bojí pravdy a nechce ji a dělá všechno proto, aby nezazněla, byla umlčena a neprosadila se. Svět, který vydává pravdu za lež a lež za pravdu. V takovém světě žijí Ježíšovi protivníci. Jinak to ani nedovedou. Spoléhají na lidskou důvěřivost podle starořímského hesla: „mundus vult decipi“ – svět chce být klamán – nejen ten jejich vlastní, ale ten zbytek světa - a ono se jim to žel často

potvrzuje. V takovém světě musí i dnes dosud žít miliony lidí. Ve světě mocností, které tvrdí lidem, že nesou dobro, život a světlo ale nesou ve skutečnosti naopak jenom zlo, tmu a smrt. Není vždy snadné nasednout na lep – ale přesto věřím, že je to možné.

Ta skupina kolem stráží, velekněží zákoníků nevnímá velikost okamžiku, kdy po Ježíšovi zbyl jen prázdný hrob. Ale přece taky i ona vstupuje do nového věku spolu s Kristem. I tato moc temnoty nevědomky vstoupila do etapy lidských dějin, která je prozářena Kristovým vítězstvím nad smrtí. I když to neví. I když ničemu nerozumí. A ve svém úzkém pohledu na svět se z toho překvapení prázdného hrobu nejen snaží nějak vybruslit, ale něco taky vydyndat pro sebe. Lží, korupcí a podvodem usiluje o to prosazovat svoje zájmy. Jak vojáci, tak i kněží se docela prostě a jednoduše bojí pravdy proto, že se bojí sami o sebe. Bojí se jiného vysvětlení Kristovy nepřítomnosti v hrobě, nežli je krádež jeho těla. A vojáci se bojí toho, že by byli obviněni, že řádně nehlídali hrob. Bojí se vladařova trestu. A přesto – to co se událo, se událo i pro ně. Je to nabídka i pro ně. Uvěřit, že Ježíš je živý.

Dodneška žijeme ve světě, ve kterém platí logika lži a moci, logika hrubé síly a přitom současně strachu z pravdy. Strachu o sebe. Strachu z mocných. Logika strachu z prázdnoty a smrti, který bývá původcem agrese. S tím souvisí taky války od starověku až po současnost. A vždycky se spoustou zmařených životů a překrucování pravdy, kdy je viník proklašován za oběť a naopak oběť za viníka. Dokonce jeden křesťan páchá genocidu na sousedním národě a jiný – prý taky křesťan, na kterého ten národ spoléhal, smutná oběť propagandy, se mu nyní vysmívá.

Ale od nedělního jitra, kdy Ježíš vstal z mrtvých už je všechno jinak. On je vítězem a ne člověk, který lže, podvádí, zabíjí, pronásleduje a uzurpuje. On má moc nad naším světem a všechny mocnosti zla musí před ním složit zbraně. Už bylo rozhodnuto o jejich prohře, přestože stále mají sílu lhát, bořit a ničit. O jejich prohře už bylo rozhodnuto na Golgátě a u prázdného hrobu. Tento způsob života nemá budoucnost ani naději před zmrtvýchvstalým Pánem. Ale stále mají naději ti, kteří přece jen nakonec rozpoznají, že zlo je zlem a Kristus je taky jejich nadějí.

On je naděje i uprostřed těžkostí našeho času. Ne, není vždy snadné se na toto evangelium spolehnout, zvláště když padají bomby a umírají lidé. Není snadné spolehnout se na to právě dnes, dá to práci, dá to fušku.

Možná nám pomůže Michel Quoist, francouzský teolog a spisovatel, který už dávno napsal: „Mnoho lidí říká: všechno se hroučí, svět umírá! Ale já říkám: Vzniká nový svět! Smrt ovšem existuje, ale Kristus smrt přemohl! Kristus žije!“

A proto se my té smrti, spolu se Svátou Karáskem - již tak trochu smějeme.“ Ne úplně, ale opatrně. Ale i v tom „tak trochu“ je ohromná naděje. Ne, nejsme ještě u cíle, ale jak už na Květnou neděli zaznělo – jsme na cestě. Kristovým vzkříšením je jednou provždy a nezvratitelně – nakročeno k životu. Amen.

Modlitba: Živý Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za tvé vzkříšení. Děkujeme ti za to, že nás nemusí ovládnout strach ze smrti ani z jakékoli jiné ztráty. Díky za to, že vše máš ve své moci Ty sám. Děkujeme ti, že smíme patřit k těm, kteří tvoří tvůj lid na této zemi. Díky že nás nazýváš bratry a sestrami. A prosíme, dej, ať se k tobě připojí ještě mnozí z toho světa, který je odsouzen k zániku. Amen.

